

převod je tedy převodem za projednávání pozůstalosti. Takovým není převod na základě právního jednání, jímž dědicové před odevzdáním pozůstalosti mimo soudní řízení a projednání pozůstalosti nemovitosti dědicky jim napadnuvší zcizují jednomu ze spoludědiců tím způsobem, že převod se nestává součástí pozůstalostního řízení a neprojevuje se svými důsledky co do poměru dědických podílů, jimiž se pozůstalost odevzdává.

Podle spisů správních i podle obsahu stížnosti bylo projednání pozůstalosti po Anně N. skončeno vydáním odevzdací listiny z 27. května 1929, již na základě dědického narovnání z 30. prosince 1927, byla pozůstalostní nemovitost odevzdána dětem zůstavitelčiným Anně Sch., Arnoštu N., Gabriele H. a Vilemíně G. po $\frac{5}{48}$ (úhrnem $\frac{20}{48}$) a synu zůstavitelčinu Josefu N. $\frac{10}{48}$. Převod oněch $\frac{20}{48}$ smlouvou z 8. května 1929 nestal se za projednávání pozůstalosti ve smyslu shora uvedeném, nýbrž smlouvou tou prodali dědicové oněch $\frac{20}{48}$ nemovitosti svému spoludědici mimo soudní projednávání pozůstalosti již jako své vlastní, které jim — jak ve smlouvě výslovně se konstatuje — připadly do vlastnictví podle protokolu z 30. prosince 1927 o projednání pozůstalosti, tedy podle dědického narovnání, jež jediné bylo základem odevzdání pozůstalosti a projevilo se svými důsledky v cit. odevzdací listině. Takový převod není převodem za projednávání pozůstalosti ve smyslu § 4, odst. 1, bodu 2 prav., a právem proto žal. úřad odvolání zamítl jako bezdůvodné.

Č. 12.966.

Církevní věci: I. * Ani zjištění správnosti kongruové příznávky, pokud se týká výnosu dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, politickým úřadem I. stolice ve smyslu § 96, odst. 2 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva není na překážku, aby zem. úřad sám přezkoumal v tomto směru správnost příznávky. — II. * Zjištění »skutečného výnosu« dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních ve smyslu 2. věty, lit. b) § 3 odst. 3 zákona č. 122/1926 Sb. a § 96 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva nelze nahraditi paušální částkou, uvedenou v § 96, odst. 3 cit. vlád. nař.

(Nález z 3. září 1937 č. 13.936/37.)

V ě c: Robert Sch. v Liberci v zastoupení pozůstalosti po Gustavu B. v Liberci (adv. Dr. Konstantin Sobička z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze ze 7. září 1934 o úpravě příznávky duchovního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Gustav B. jako arciděkan v Liberci podal 24. dubna 1931 příznávku příjmů a vydání, spojených s arciděkanským obročím v Liberci. V této příznávce (v příjmové pol. č. 10) přiznal jako výnos dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, po srážce třetiny pro pomocné kněze průměrnou roční částkou 9.256 Kč 20 h.

Nař. rozhodnutím bylo v pořadí správních stolic vysloveno, že výkazy, vedené arciděkanským úřadem v Liberci o příjmech z dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních (§ 97, odst. 1 vlád. nař. č. 124/1928 Sb.), nebyly vedeny tak, aby mohly býti bezpečným podkladem pro úpravu příjmové položky fasovní č. 10, a že nezbyvalo nic jiného, než při úpravě zmíněné příznávky zařaditi do příjmové položky č. 10 částku, souhlasící s paušálem 1 Kč za každého příslušníka ř.-kat. vyznání (srovn. § 96, odst. 3 a § 97, odst. 3 vlád. nař. č. 124/1928 Sb.).

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Stížnost předkládá soudu k rozhodnutí dvě základní otázky. Prvá a širší z nich dožaduje se odpovědi v tom směru, je-li zem. úřad při úpravě kongruové příznávky co do položky o výši dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, ustanovených u duchovní správy, která na počátku lustra měla podle posledního úředního sčítání lidu více než 12.000 příslušníků dotčeného vyznání, vázán zjištěním průměru skutečného výnosu dávek těch za poslední 3 léta lustru předcházející, jak provedeno bylo podle § 96 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. okr. úřadem, či nikoli. Žal. úřad otázku tu zodpověděl záporně, stížnost naproti tomu má zato, odvolávajíc se na znění uvedeného předpisu vlád. nař., že zem. úřad je zjištěním provedeným okr. úřadem vázán a že mu nepřísluší, aby uznal-li okr. úřad přiznání duchovního co do výnosu dávek za úřední úkony správným, toto zjištění měnil, resp. nahrazoval svým vlastním. Stanovisku tomu nemohl soud přisvědčiti.

Podle § 3, odst. 1 zákona č. 176/1898 ř. z., který vzhledem ke znění § 3, odst. 3 a § 6 zákona č. 122/1926 Sb. dosud platí, ve spojení s § 87 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. a § 5 org. zákona č. 125/1927 Sb. rozhoduje o tom, zdali a pokud má doplněk kongruy v tom kterém případě býti dán, zem. úřad podle příznávky, která budiž podávána prostřednictvím ordinariátu. Je tedy úřadem, který o příznávce rozhoduje, zem. úřad. Podle II. hlavy správ. řádu je věcí úřadu rozhodujícího, aby určil postup řízení, rozhodl o tom, které důkazy mají býti provedeny, a hleděl k tomu, aby řízením byl zjištěn stav věci, směřodatný pro rozhodnutí (§§ 42, 43 et seq. vlád. nař. č. 8/1928 Sb.). Důsledně jest i ve věci úpravy kongruové příznávky zem. úřad jako úřad rozhodující povinen a oprávněn provést řízení potřebné pro své závěrečné rozhodnutí a nemůže býti v této své zákonné pravomoci omezen politickým úřadem hierarchicky nižším. Jemu přísluší proto, aby si opatřil za účasti strany skutkový základ svého úředního aktu i co do otázky, odpovídá-li výnos dávek za úřední úkony, jak byl duchovním přiznán, skutečnosti. Tomu nepřekáží nic, ani předpis § 96 odst. 2 vlád. nař. č. 124/1928 Sb., jak se domnívá stížnost, podle něhož zjišťuje správnost příznávky politický úřad I. stolice, který ji má, má-li pochybnosti o tom, zda výnos dávek byl správně přiznán, přezkoumati vhodným způsobem. Jak plyne ze znění tohoto předpisu v souvislosti s ustanovením § 87 odst. 2 cit. nař., je jeho účelem zjednodušiti a zhospodárniti řízení, jež třeba provést před vydáním autoritativního výroku o kongruovém doplňku, nemění se jím však nic na zásadě, že rozhodnutí o tom, zda skutková podstata je dostatečně

a správně zjištěna, přísluší jediné a výhradně v I. stolici zem. úřadu. Předpis ten mluví také jen o »zjištění« ne o »stanovení« (autoritativním určení) výše výnosu dávek a naznačuje tím s dostatečnou určitostí, že má na mysli toliko předběžné zjištění skutkových okolností směrodatných pro rozhodnutí, tedy jen procesní úkony a ne výrok v právně-technickém slova smyslu. Že by uvedený předpis vyhrazoval přezkoumání správnosti přiznání duchovního okr. úřadu a tím současně vylučoval tuto činnost u zem. úřadu, nelze z předpisu toho vyčísti a je tudíž opačné hledisko stížnosti liché.

Druhá z otázek, jež uvedla stížnost na přetřes, jest otázka, je-li po zákonu přípustno, aby úřad, chybí-li podle jeho názoru spolehlivý podklad pro zjištění průměru skutečného výnosu dávek placených u příležitosti úředních výkonů duchovních za poslední tři léta lustru předcházející, určil výnos jejich v takové výši, že se rovná částce 1 Kč za každého příslušníka vyznání podle posledního úředního sčítání lidu. Kdežto žal. úřad považuje postup ten zřetelem na předpis § 96 odst. 3 a § 97 odst. 2 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. za přípustný, popírá stížnost zákonitost jeho a odkazujíc na znění § 3 odst. 3 lit. b) 2. věta zákona č. 122/1926 Sb., dovozuje, že základem zápočtu výnosu dávek placených u příležitosti úředních výkonů beneficiátových mohl býti toliko skutečný výnos, resp. průměr jeho za 3 léta a ne výnos určený paušálem. Názoru tomu soud přisvědčil.

Podle § 3 odst. 3 lit. b) zákona č. 122/1926 Sb. tvoří příjmovou položku faze dávky placené u příležitosti úředních výkonů duchovních. Dávky ty se paušalují pro každou duchovní správu částkou 50 h za každého příslušníka vyznání podle posledního úředního sčítání lidu a započítávají se do fasovního příjmu jednotlivých duchovních kvotou na percipienta připadající. Duchovním ustanoveným u duchovní správy, která na počátku lustra měla podle posledního sčítání lidu více než 12.000 příslušníků vyznání, započítávají se uvedené dávky podle 2. věty cit. místa zákona »průměrem skutečného výnosu posledních 3 let lustru předcházejících«, který se zjišťuje přiznáním percipienta. Činí tedy zákon při určování výše výnosu dávek rozdíl mezi duchovními správami podle početnosti příslušníků jejich a stanoví podle toho i základ, z něhož se má výše výnosu dávek vypočísti. Základ ten tvoří při duchovních správách s počtem příslušníků nad 12.000 Kč duší průměr skutečného výnosu posledních 3 let lustru předcházejících, při ostatních paušál rovnající se částce 50 h za každého farního příslušníka. Tato měřítko dlužno podle znění cit. § 3 zákona považovati za obligatorní a nelze nahrazovati jedno druhým. Tak jako musí duchovní na fáře s menším počtem příslušníků přiznati v každém případě výnos z dávek za úřední výkony částkou 50 h za každého příslušníka vyznání, i kdyby tyto dávky tolik nevynášely, nelze výtěžek uvedených dávek při duchovních správách s počtem více než 12.000 duší zjišťovati jinak než průměrem skutečného výnosu za poslední 3 léta. Zákon požaduje kategoricky »skutečný« výnos, tedy veličinu danou »skutečným« stavem, nikoli veličinu přijatou podle nějakých právních pravidel nebo vypočítanou paušálním klíčem (srov. Boh. A 10.733/33). Zjištění tohoto skutečného výnosu má se

státi na základě přiznání percipienta. Je věci rozhodujícího úřadu, aby podle předpisů správního řízení výnos ten, má-li pochybnosti o správnosti přiznání, vyšetřil a podle výsledku šetření zmíněnou příjmovou položku fase určil. Nic jiného nestanoví ani vlád. nař. č. 124/1928 Sb. v § 96. Ani toto nepomýšlí stanovití výtěžek podle paušálu, naopak snaží se v 4. odst. cit. předpisu zjistiti výtěžek dávek podle skutečných poměrů a ne nějakou fikcí. Zásadu o určování výše dávek za úřední úkony duchovenstva podle skutečného výnosu neopustilo uvedené vlád. nař. ani v 3. odst. § 96, jak se domnívá žal. úřad, neboť předpis ten obsahuje pouze směrnici pro okr. úřad, který je pověřen zjišťováním správnosti přiznání co do jeho postupu při tom, a připouští, aby úřad ten upustil od dalšího šetření, přizná-li duchovní výnos dávek v takové výši, že se rovná 1 Kč za každého příslušníka vyznání podle posledního úředního sčítání lidu. Předpis ten však ani neukládá duchovnímu bezvýjimečné fatování 1 Kč, ani neopravňuje úřad, aby tohoto paušálního klíče použil proti vůli příslušného duchovního a podle něho určil výši dávek, zejména v těch případech, má-li zato, že se mu nepodařilo získati spolehlivý podklad pro určení skutečného výnosu, resp. průměru výnosu toho za poslední 3 léta lustru předcházející. Právní základ pro stanovisko žal. úřadu nelze konečně nalézt ani ve znění § 97 cit. vlád. nař. Tento předpisuje toliko duchovním naznačeným v § 96, aby vedli výkazy o příjmech z dávek placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, a určuje specifikaci jich. Výkazy ty mají býti toliko pomůckou při zjišťování skutečného výnosu a usnadniti šetření. Z předpisu toho nelze však vyčísti, že by dával úřadu v případě, že výkazy ty nebyly vedeny duchovním správně ve smyslu tohoto předpisu, oprávnění opustiti měřítko zákonem určené a uchýliti se pro určení výše výnosu dávek k paušálnímu klíči.

Č. 12.967.

Církevní věci. — N a d a c e: * Pod ustanovení § 89 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva spadá i výnos z mešních nadací, jichž hmotný základ záleží v pozemcích.

(Nález z 3. září 1937 č. 13.937/37.)

V ě c: Karel M. v Chrudimi (adv. Dr. Josef Sklenář z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 13. října 1933 o úpravě kongruové příznávky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje, pokud jím byl do příjmové položky 1. (výnos pozemků obročí) st-lovy příznávky na II. lustrum započten i výnos pozemků nadačních.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze, upravuje výměrem z 11. dubna 1933 kongruovou příznávku st-le pro II. lustrum, zvýšil mimo jiné v příjmové položce č. 1. (výnos pozemků obročí) přiznané částky o 5.409 Kč, resp. st-lem přiznaný desateronásobek katastrálního výnosu 347.80 Kč zvýšen